

Η Θεραπεία των δέκα λεπρών

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Η θεραπεία των δέκα λεπρών

Λουκά
Κεφ. ΙΖ
στ.12-19

Στα περίχωρα μια κωμόπολης, όπου πήγε κάποτε ο Κύριός μας, και πριν περάσει τα τείχη της κατοικημένης αυτής περιοχής, άκουσε μια θλιβερή και παραπονετική κραυγή. Γύρισε προς το μέρος απ' όπου φάνηκε να είχε έρθει η φωνή και είδε δέκα δυστυχισμένους ανθρώπους. Ήταν λεπροί· ήταν άρρωστοι από μια ασθένεια για την οποία την εποχή εκείνη δεν υπήρχε κανένα φάρμακο για να τη θεραπεύσει, δηλ. αυτοί οι άνθρωποι ήταν καταδικασμένοι. Επειδή μάλιστα η ασθένεια αυτή είναι ιδιαιτέρως κολλητική, δεν τους επέτρεπαν να κατοικούν μέσα στην πόλη, αλλά έξω από τα τείχη της. Έτσι, οι δυστυχισμένοι λεπροί περνούσαν τη μέρα τους ζητώντας βοήθεια από τους διαβάτες και το βράδυ κατέφευγαν, συνήθως, στα νεκροταφεία, που βρίσκονταν κι αυτά έξω από τις πόλεις και τα χωριά. Ακόμη, ο νόμος τους υποχρέωνε να ειδοποιούν όλους όσους τους πλησίαζαν φωνάζοντας: «Ακάθαρτος».

Αυτή η ελεεινή κατάσταση των λεπρών αυτών ανθρώπων, κίνησε την συμπάθεια της καρδιάς του Ιησού. Μόλις λοιπόν άκουσε την κραυγή «Ιησού, Διδάσκαλε,

σπλαχνίσου μας», τους φώναξε κοντά του. Και χωρίς να κάνει καμιά άλλη εμφανή κίνηση, τους είπε:

- Πηγαίνετε να παρουσιασθείτε στους ιερείς σας.

Το είπε αυτό, επειδή, σύμφωνα με τους νόμους, οι ιερείς ήταν αρμόδιοι να βεβαιώσουν τη θεραπεία. Και ο Χριστός, σεβόμενος αυτόν τον νόμο, τους έστειλε σ' εκείνους. Κι οι λεπροί κατάλαβαν αμέσως τη σημασία της εντολής Του. Γνώριζαν ότι τους παράγγελλε να τρέξουν να ζητήσουν την πιστοποίηση της θεραπείας τους. Η θεία φωνή του Σωτήρα τους έκανε να καταλάβουν αμέσως ότι μέσα στις φλέβες τους άρχισε να τρέχει καθαρό αίμα. Έβλεπαν ότι άρχισαν να σβήνουν, να εξαφανίζονται οι τρομερές πληγές τους. Και, καθώς έτρεχαν, ήταν πλέον καθαρισμένοι και υγιείς. Όσο φοβερή ήταν η ασθένεια εκείνη, τόσο αμέτρητη ήταν η ευεργεσία του Χριστού σ' εκείνους τους δυστυχισμένους.

Θα περιμέναμε τώρα να γυρίσουν πίσω, στον ευεργέτη στους και να δείξουν την ευγνωμοσύνη τους και να Τον ευχαριστήσουν. Όμως μόνον ένας από τους δέκα επέστρεψε και αυτός ήταν Σαμαρείτης. Έπεσε στα πόδια του ευεργέτη του και με δυνατή φωνή δόξαζε τον Θεό.

Ο Κύριος τότε, με παράπονο για την αχαριστία των ανθρώπων, ρωτάει:

- Δεν καθαρίστηκαν και θεραπεύτηκαν δέκα; Οι υπόλοιποι εννέα πού είναι; Δεν επέστρεψαν για να δοξολογήσουν τον Θεό, παρά μόνον αυτός ο ξένος, ο Σαμαρείτης;

Και πρόσθεσε στρεφόμενος προς τον πρώην λεπρό:

- Πήγαινε στο καλό, η πίστη σου σε έσωσε.

Η ευγνωμοσύνη του Σαμαρείτη δεν έμεινε αβράβευτη. Μ' αυτά τα τελευταία λόγια του Σωτήρα δεν ήταν καθαρός μόνο στο σώμα· καθαρίσθηκε κι η ψυχή του. Αρκούσε μόνο η ευχαριστηριακή δοξολογία που ανέπεμψε προς τον Θεό, εκφράζοντας την ευγνωμοσύνη του για την άπειρη ευσπλαχνία του.

Δημοσίευση σε συνεργασία με τα

Εκπαιδευτήρια "Ο Απόστολος Παύλος"

